

[Stegger Nielsen.]

ling af vedkommendes Modenhed. I den Forbindelse kunde jeg tænke mig, at et fjerde Aar paa vore Seminarier kunde være af Betydning, og det forekommer mig, at det vilde være en af de Ting, der kunde tales om i det kommende Udvalg under de Forudsætninger, jeg her har nævnt. Det var ogsaa, saa vidt jeg har forstaaet, Forudsætningen for den Stilling, som bl. a. mine Partifæller, hvoraf der er enkelte Medlemmer til Stede i denne Sal, som havde Sæde i den store Skolekommission, indtog i denne. Jeg har ganske det meget nøje; det var netop Forudsætningen for, at man fra Venstres Side tog den Stilling, man tog, til det fjerde Seminarieaar.

Fremmede Sprogs Indførelse paa vore Seminarier — ja, dertil er der at sige, at Undervisning i fremmede Sprog kan man ogsaa faa nu; der er i Øjeblikket Adgang paa vore Seminarier til at faa den. Om vedkommende faar det, afhænger for en stor Del af hans Energi. Jeg kender, jeg vil ikke sige mange, men flere af mine samtidige fra Seminariet, der har taget Tillægs-eksamen i fremmede Sprog paa Frivillighedens Grund. Jeg vilde dog finde, at her kunde man have nøjedes med at kræve, at der blev ydet Garanti for, at den Undervisning kunde gives tilfredsstillende paa vore Seminarier, og at Undervisning i fremmede Sprog blev valgfri fremdeles. Men jeg skal ikke nægte, det siger jeg overfor den højtærede Minister, at det er ogsaa af de Ting, der kan tales om. Men Spørgsmaalet maa i saa Fald blive, om denne Undervisning kan faa Betydning for Skolen. Kan den aabne nye Døre for Skolens Arbejde? Der maatte saa i første Linie blive Spørgsmaal, om den kunde give Lærerstanden en videre Horisont, der kunde give Undervisningen nye Muligheder og et Plus. Her ledes Tanken hen paa den udenlandske pædagogiske Litteratur. Det skal jeg ganske lade ligge, jeg er heller ikke kompetent til at dømme derom, men jeg har for øvrigt ladet mig sige, at med Hensyn til pædagogisk Litteratur staar Danmark fuldt paa Højde med Udlandet. Jeg ser, at det ærede Medlem af Folketinget Hr. Axel Dam har været inde paa den Sag; han mente, at man ikke behøvede at gaa længere end over Øresund, for intet Land havde rigere pædagogisk Litteratur end Sverige, men det maa staa for Folketingsmandens egen Regning.

Jeg vil i øvrigt gerne opkaste det Spørgsmaal, om en ny Lærer, der faar Uddannelse i et fremmed Sprog paa vore Seminarier, vil være duelig til at være Lærer i bemeldte

Sprog den Dag, han gaar ud af Seminariet; det skulde vel være Meningen. Jeg lagde Mærke til, at den højtærede Minister var inde paa, at efterhaanden vilde Undervisning i Sprog blive almindelig overalt. Jeg tror alligevel, det vil være i en fjern Fremtid, at det bliver almindeligt ogsaa paa Landet, men herom kan der diskuteres. Jeg har talt med en fremragende Realskolebestyrer og spurgt ham, om han kunde tænke sig at antage en Seminarist, der havde faaet Eksamen efter den Ordning, vi her taler om, som Lærer i et fremmed Sprog i sin Skole. Det sagde han nej til. Han mente, at den Undervisning gav for lidt, det var ingen Uddannelse i bemeldte Disciplin. Det frygter jeg i nogen Maade er rigtigt. Hensynet til Mellemskolen kan ikke være afgørende for dette Krav. Man har ikke hidtil mærket til nogen Mangel paa Ansøgere, naar der var Embeder ledige, heller ikke Embeder i Sprogundervisning. Det viser, at Lærerne i vort Land har haft Sans for og Energi til ad frivillig Vej at skaffe sig Indsigt i de Færdigheder, der er nødvendige for dem, saaledes at vor Skole i dens forskellige Afskygninger aldrig har manglet kvalificerede Folk. Det tjener vor Lærerstand til Ære, det skal fremhæves med Ros, men det understreger ikke — snarere det modsatte —, at det skulde være betimeligt at skride til at indføre Sprog som obligatorisk Fag paa Seminarierne, hvor man i Forvejen har mange Fag og nu tilføjer flere.

Jeg ser ikke rettere end, at § 6 i Lovforslaget, der omhandler Fagene, er i Strid med Ministerens Udtalelser om, at vi skulde se at arbejde os bort fra Lektietyperiet over til et mere frit Studium. Jeg tror, at selv med det fjerde Aar lagt til vil der ikke forandres noget med Hensyn til dette Moment. Jeg mener, at hvis man bevarede Sprogundervisningen ad Frivillighedens Vej, men saaledes at man garanterede, at den kunde ydes, saa vilde man ogsaa have en vis Garanti for, at de bedste Folk kom frem indenfor disse Discipliner. Men jeg gentager, at ogsaa dette er et af de Spørgsmaal, som der meget vel kan tales om.

Saa er der foreslaaet en Adgang til Valg mellem Faggrupper. Ja, her synes jeg, Lovforslaget har een Svaghed mere. Man søger at arbejde sig hen imod det akademiske, om jeg saa maa sige. Den højtærede Minister var ogsaa inde paa at nævne, at medens Gymnasiet havde tre Linier, den matematisk-naturvidenskabelige, den gamlesproglige og den nysproglig-historiske Retning, har vi her kun to Linier. Jeg tror, at man skulde holde de to Ting ude fra hin-